

Hồi 29

Tứ Đại Tuyệt Thế

Au Dương Siêu hỏi như vậy nhưng chàng cũng cảm thấy có hơi quá đường đột một chút. Vì mình với quái nhân áo đen không những không có tình nghĩa mà còn có thể nói là hai kẻ đối địch với nhau là đằng khác, vừa rồi trong lúc đấu tranh, mình đã đấu thí mạng với y. Vả lại người trong võ lâm ai lại chả coi võ khí quý báu hơn cả tính mạng. Nhất là Bàn Long Thần Kiếm là một võ khí đã khét tiếng võ lâm, khi nào quái nhân lại chịu mang tặng cho mình một cách dễ dàng như vậy. Nhưng vì kiếm đó là của cha mình, và vì quá thương cha nên chàng mới không nghĩ ngợi gì mà buộc miệng nói xin như thế.

Chàng cũng biết không khi nào đối phương chịu tặng cho mình thanh bảo kiếm ấy, nên chàng cũng ân hận là mình đã trót quá ngây thơ và quá lỗ mãng.

Ngờ đâu việc đời cũng có lúc lạ lùng vô cùng, quái nhân áo đen thấy chàng xin như thế, không những không tức giận gì hết trái lại y ngẫm nghĩ giây lát rồi trịnh trọng đáp:

- Nói về tình lý thì tất nên lão đệ rất mong vật này trở về tay cố chủ và với bốn phận của mõ, tuy mõ rất quý thanh kiếm này thực, nhưng mõ được tất nhiên trong lòng phải mừng rỡ, mà dù có mất cũng không lấy gì làm buồn lòng, nên...

Âu Dương Siêu nghe thấy quái nhân nói như vậy mừng rỡ vô cùng liền bụng bảo dạ rằng:

"Thế ra người này cũng còn biết nói đến hai chữ "tình lý", nếu vậy việc này may ra ta có hy vọng đấy!"

Nghĩ tới đó chàng vội nói tiếp:

- Nếu các hạ vui lòng ban kiếm này cho tai hạ xin cảm ơn suốt đời.

Quái nhân áo đen cúi đầu xem lại thanh kiếm một hồi rồi đáp:

- Bảo kiếm này đã khét tiếng trong võ lâm, mà cũng là thần vật mà ai ai cũng muốn chiếm cho kỳ được bây giờ bỗng nhiên tặng không cho lão đệ như vậy về tình về lý đều không hợp chút nào, không biết lão đệ có cho lời nói của mõ là đúng hay không?

- Tất nhiên! Tất nhiên? Ý của tai hạ cũng không muốn tặng không đâu!

- Như vậy rất hay, mõ muốn trao đổi một vật với lão đệ để làm duyên với nhau.

- Ngoài bốn thân ra, những vật gì ở trong người Âu Dương Siêu các hạ lựa chọn món nào cũng được.

Quái nhân nghe nói mừng rỡ vô cùng vội hỏi lại:

- Có thực không?

Âu Dương Siêu cũng mừng rỡ hết sức vội đáp:

- Không bao giờ tại hạ nói dối ai hết.

- Quân tử nhất ngôn nhé!

- Các hạ cần vật gì xin cứ nói trắng ra đi.

- Mỗ định đổi thanh Bàn Long Kiếm lấy lá cờ báu của lão đệ?

Âu Dương Siêu nghe đối phương nói như thế liền ngẩng người ra rồi nghĩ thầm:

“Bàn Long Kiếm là di vật của cha ta, còn cờ báu không những là vật báu của sư môn, mà còn là khí giới hộ thân của ta...”

- Người trong võ lâm quý nhất là võ khí nổi danh của mình, nên khi nào Âu Dương Siêu lại chuyển tặng cho các hạ được.

Quái nhân nghe nói đảo ngược đôi mày một vòng rồi lại tiếp:

- Nếu lão đệ không bằng lòng tặng mỗ lá cờ thì chắc cây sáo ngọc lão đệ cũng không thể tặng được nốt phải không?

Âu Dương Siêu vừa rồi đã nói có thể đánh đổi những vật ngoài thân mà bây giờ chàng, lại không làm theo lời hứa nên, chàng ngượng vô cùng liền đáp:

- Ngoài lá cờ, cây sáo, Tam Tuyệt lệnh phù, ba thứ di vật của sư môn ra thì tha hồ các hạ...

- Hà... hà... hà...

Quái khách áo đen không đợi chờ chàng nói dứt đã ngẩng mặt lên lời cả cười một hồi rồi kiêu ngạo nói tiếp:

- Chẳng lẽ mỗ lại đổi bảo kiếm lấy cái áo dài hay đôi giày rách của lão đệ chăng?

Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng ấp úng mãi không sao trả lời được, sau chàng bỗng nghĩ tới cái thẻ Quyền Oai lệnh Bài của Thiên Ma giáo chủ, mà Thiên Ma Tiên Nương đã tặng cho vật đó cũng là vật hiếm có của võ lâm, tuy vật đó là của Thiên Ma Tiên Nương tặng cho mà bây giờ mình lại tặng lại người khác thì thật rất bất kính nhưng Bàn Long Thần Kiếm là di vật của cha mình, đối với mình thì thanh liếm ấy còn quý hơn cái bài kia nhiều, vả lại nhất thời mình không dùng tới cái thẻ ấy làm chi cả, chàng suy nghĩ giây lát bất đắc dĩ lại nói tiếp:

- Tại hạ còn một vật này nữa, không biết các hạ có chịu trao đổi không?

Quái nhân thấy chàng ngẫm nghĩ hồi lâu mới trả lời được liền cảm thấy hứng thú với đáp:

- Nếu vật đó tương đương với thanh thần kiếm thì mỗ sẽ vui lòng đổi ngay.

- Tại hạ có một cái thẻ Quyền Oai Lệnh Bài của Thiên Ma Giáo muốn dùng để đổi thần kiếm.

- Ủa! Nếu quả thật là lệnh bài của Thiên Ma Giáo thì cũng là một vật hiếm có đấy...

Quái nhân nói tới đó bỗng ngắt lời ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp :

- Nhưng so sánh với thần Kiếm nọ hãy còn kém một chút.

- Các hạ không bằng lòng ư?

- Nếu lão đệ nóng lòng muốn lấy thanh bảo kiếm mà lại do lòng hiếu mà nên, thì tất nhiên bổn nhân dù có không bằng lòng thì cũng phải ưng thuận.

- Nếu vậy các hạ đã bằng lòng rồi phải không?

Âu Dương Siêu nói xong móc túi lấy cái thẻ bài Quyển Oai của Thiên Ma Giáo ra cầm ở trên tay chỉ mỉm cười thì Thư Kính Nghiêu bang chủ của Cái Bang đứng cạnh đó vội xen lời:

- Thiếu hiệp nên nghĩ kỹ đi thì hơn. Quyển Oai lệnh bà của Thiên Ma Giáo là một thứ quyền lực tối cao của một giáo phái chứ không phải là một vật thường đâu

Quái nhân áo đen nghe nói liền lườm Kính Nghiêu một cái tỏ vẻ khinh thị mà đỡ lời:

- Vua chưa bận là thái giám đã bận trước, Thư bang chủ việc này có liên can gì tới bang chủ đâu mà bang chủ phải can thiệp vào. Theo ý mõ thì người nào nên coi của nhà người ấy, chú ý đến rác bẩn ở trên mái ngói nhà người ta làm chi.

Kính Nghiêu là người chính phái địa vị và vai vế của ông ta ở trong võ lâm có thể là nói ít có người sánh bằng. Khi nào ông ta lại chịu để cho một kẻ lạ mặt mỉa mai như thế được, nên ông ta nghe thấy quái khách nói xong liền nghiêm nghị đáp:

- Tuy Thiên Ma Giáo không được xếp vào trong chính phái một bang, nhưng cũng là một giáo phái được võ lâm kính trọng. Thiên Ma Tiên Nương Hoa Bích Dung là người duy nhất của các nhân vật Ma Giáo trong võ lâm.

Quái nhân cười lớn nói tiếp:

- Ta đang chờ xem lão đệ sẽ khó xử và sau này chưa biết trả lời cho vị sư nương chưa chính thức ấy như thế nào.

Thấy quái nhân nói như vậy Âu Dương Siêu ngạc nhiên bụng bảo dạ rằng:

"Quái nhân này tinh thông thật sao y lại biết Ngọc Địch Lang Quân yêu Thiên Ma Tiên Nương."

Lúc này chàng cũng không muốn truy cứu tại sao quái nhân lại biết chuyện nữa chàng chỉ sợ càng nói càng dài lỡ mất việc chính của mình. Nên chàng lại rất thành khẩn tiếp:

- Các hạ đã biết rõ nỗi khổ tâm của tại hạ rồi chẳng hay...

Quái nhân rất nhanh nhẩu vội đỡ lời:

- Lúc này chỉ có hai chúng tôi chuyện này càng dễ nói thêm.

- Theo ý của các hạ thì sao?

- Theo ý của bốn nhân thì chẳng cần lão đệ phải đổi sư môn tam báu và thẻ bài gì hết.

- Có thật không?

Âu Dương Siêu mừng rỡ vô cùng vội tiến lên một chút, hai mắt nhìn thẳng vào mặt đối phương để đợi chờ trả lời.

Quái nhân áo đen vẫn thủng thẳng đáp:

- Tất nhiên là thế!

- Nếu vậy các hạ muốn trao đổi cái gì?

- Việc này dễ lắm chỉ cần lão đệ ra tay một lúc và chỉ trong giây lát bốn nhân giờ đều hai tay nâng thanh bảo kiếm bỏ vào trong túi của các hạ ngay.

Âu Dương Siêu biết việc này không phải là việc thường, nhưng thanh bảo kiếm của cha mình để lại thà không ai nói ai trông thấy thì không sao, nhưng đã thấy rồi thì phải lấy cho được mới cam tâm, nên chàng vội hỏi tiếp:

- Xin các hạ cứ nói đi.

Quái nhân bước sang bên hai bước cố ý làm ra vẻ ung dung và nói tiếp:

- Ngoài sự ấy ra bốn nhân cũng không muốn nói lời thôi nữa, nhưng lão đệ cần phải suy xét cho kỹ đã, đừng có như vừa rồi nhận lời rồi lại thay đổi ý kiến.

- Các hạ cứ nói ra đi tất nhiên việc gì cũng có thể thương lượng được.

- Việc này dễ lắm, mỗi bảo đối với đệ thật dễ như trở bàn tay vậy.

- Nếu quả thật như thế sao Âu Dương Siêu lại không nhận lời?

- Thôi được mỗi chỉ cần đổi thanh thần kiếm này lấy mấy thế võ di truyền của lão đệ thôi.

Âu Dương Siêu nghe nói ngẩn người ra và bụng bảo dạ rằng:

“Tên quái nhân áo đen này xảo trá thật”.

Đồng thời chàng thấy quái nhân áo đen nói xong cứ trở mắt lên thân không chớp, rõ ràng mong đợi mình trả lời. Trông thấy thái độ của đối phương như vậy chàng lại càng chán ghét thêm, chỉ muốn ra tay đánh chết đối phương để cướp lại thanh thần kiếm thôi. Nhưng có phải là chuyện dễ đâu, đừng nói công lực của quái nhân không kém gì mình, mà dù có đánh bại được đối phương cướp lại được thanh kiếm đi chăng nữa, sau này thế nào mà chả mang tiếng với giang hồ là mình thị tài cướp của người. Nhưng chàng cũng biết dùng võ công để đổi lấy thanh kiếm như vậy thế nào cũng bị võ lâm chê cười, vạn bất đắc dĩ chàng cố nén lửa giận và hỏi lại:

- Võ công của các hạ đã cao siêu như thế, và võ của môn phái các hạ cũng biết hết thì hà tất phải ra vấn đề khó khăn như thế nên tại hạ khó xử...

- Lão đệ đừng hỏi đến những vấn đề ấy làm chi, bây giờ cứ theo mỗi đi, chẳng hay lão đệ có bằng lòng không?

Nghe lời của quái nhân Âu Dương Siêu biết đối phương đã nổi chứng, chàng cố nén lửa giận và thấy trời đã sáng dần, chàng đành tím môi với giọng đau đớn hỏi tiếp:

- Vậy các hạ muốn học những thế cờ hay thế sáo?

- Mỗi chỉ cần hai thế sau thôi, tất cả bốn thế.

- Bốn thế võ thôi ư?

- Phải. Đó mỗi bảo rất dễ có sai đâu.

- Nhưng đó là bí mật bất truyền của sư môn, bảo tại hạ tự truyền phụ như vậy sao được?

- Hà... hà... lão đệ, thế cờ và thế sáo của lão đệ người trong võ lâm đều biết hết còn bí mật gì nữa.

- Nếu vậy tại sao các hạ lại cứ bắt tại hạ truyền thụ cho như vậy?

- Không dám giấu giếm lão đệ. Toàn Phong bát thức của bảo kỳ mỗi đã biết sáu chỉ có hai thế thứ bảy và thứ tám là chưa hiểu thôi, cho nên mới muốn thỉnh giáo lão đệ.

Âu Dương Siêu nghe thấy đối phương nói như vật giật mình kinh hãi vội hỏi lại:

- Thế còn Ngọc Địch các hạ cũng biết?

- Riêng có thức thứ mười một và thức mười hai là mỗ chưa hiểu thôi, vì vậy mỗ chỉ cần học có bốn thức ấy là đủ.

Âu Dương Siêu càng hãi sợ thêm bụng bảo dạ rằng:

"Võ công của Kỳ, Địch lưỡng tuyệt xưa nay ta vẫn cho là tuyệt học và tất người trong võ lâm cũng công nhận là khoáng thế, sự thật từ khi ra đời đến giờ đã đấu không biết bao nhiêu là cao thủ rồi, nhưng chưa gặp một người nào biết rõ mười hai thế sáo và tám thế cờ cả. Sao quái nhân này mỗi thứ lại biết được nhiều như thế. Như vậy việc này có phải là lạ lùng không".

Nghĩ đoán, chàng bèn sinh nghi, liền hỏi thử rằng:

- Lời nói của các hạ có thật không?

Quái nhân cười khì một tiếng và đáp:

- Nếu mỗ nói dối lão đệ thì hà tất phải học bốn thế cuối cùng ấy làm chi?

Âu Dương Siêu cau mày lại suy nghĩ có vẻ không tin quái nhân nọ, chàng xuýt xoa hai tay và hỏi tiếp:

- Nếu các hạ quả thực đã biết sáu thế thừa của Toàn Phong bát thức và mười thế thức của Ngọc Địch thì mỗi pho võ công chỉ còn hai thức đó tại hạ cũng chẳng cần giấu giếm các hạ làm chi, nhưng chỉ sợ các hạ không nói rõ sự thật mà có học thêm mỗi pho thức đó cũng vô ích thôi.

Quái nhân có vẻ nổi giận nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu đáp:

- Lão đệ thật không tin người chút nào!

- Lời nói của các hạ không riêng gì tại hạ mà ai ai cũng không dám tin hết.

- Nếu vậy để mỗ dẫn chứng cho lão đệ hay nhé.

- Các hạ định dẫn chứng bằng cách nào?

- Mỗ nói ra tên những miếng của thức thứ bảy và thức thứ tám của Toàn Phong bát thức cho lão đệ nghe nhé.

- Hay lắm, các hạ nói đi.

- Thế thứ bảy là Phong Quyền Tàn Vân (gió cuộn mây tàn).

- Thế còn thế thứ tám?

- Thế thứ tám là Phong Cuồng Vũ Bão (gió loạn mưa rào).

Âu Dương Siêu nghe thấy quái nhân nói như vậy thất thanh kêu ủa một tiếng, chàng kinh hãi đến trợn mồm há hốc và ngấm nhai quái nhân nọ hồi lâu.

Quái nhân áo đen không lấy gì làm ngạc nhiên hết, y lại lẩm bẩm tự nói tiếp:

- Mười hai thế của Ngọc Địch chẳng cần phải nói nữa, thế thứ mười một là Khúc Chung Địch Tàn (khua hết sáo tàn) thế thứ mười hai là Thương Lan Văn Địch (sóng gió nghe tiếng sáo). Như vậy đủ thấy mỗ không phải là kẻ múa rìu qua mắt thợ chứ.

Mỗi lời nói của quái nhân khiến Âu Dương Siêu giật mình một cái và cũng tựa như bị dao sắc đâm phải vậy, khiến chàng không sao thốt ra lời nói được.

Quái nhân áo đen thấy chàng cứ đứng đờ người ra như kẻ thất thần, liền múa tít thanh thần kiếm rất đặc chí nói tiếp:

- Mỗ đã nói ra rồi đấy, ý của lão đệ nghĩ sao?

Lúc ấy Âu Dương Siêu khó xử hết sức, không biết nên trả lời như thế nào cho nó phải, đành u oán đáp:

- Các hạ đã biết rõ như vậy tại hạ còn biết nói năng làm sao nữa?

Quái nhân nghe nói mừng rỡ khôn tả tiến lên một bước hỏi tiếp:

- Như vậy lão đệ đã nhận lời điều kiện này rồi phải không?

Âu Dương Siêu thấy đối phương mừng rỡ như vậy liền sinh nghi khẽ gật đầu đáp:

- Tại hạ chỉ nhận lời một nửa thôi.

- Thế là nghĩa lý gì?

- Các hạ đã biết Toàn Phong bát thức với Thập nhị dịch thức pho này cũng thế, nên hoàn tương tin, tuần tự mà tiến.

- Điều này mỗ hiểu lắm?

- Tại hạ vẫn nhận thấy chưa chắc các hạ đã thuộc được hết sáu thức cờ với mười thức sáo kia.

- Điều này lão đệ khỏi cần phải quan tâm tới quý hồ lão đệ cứ truyền thụ bốn thức sau cùng ấy cho mỗ là được rồi.

- Hi... hi...

Nói tới đó chàng bỗng cười nhạt một tiếng rồi bỗng trợn đôi lông mày lên nói tiếp:

- Tại hạ chỉ sợ các hạ chỉ biết thế võ thôi chớ chưa hiểu thủ pháp cũng như Toàn Phong bát thức, nếu các hạ không biết thế thứ nhất thế thứ nhì không sao học hiểu được, và thức thứ ba cũng không sao diễn tiến nổi, còn Ngọc Dịch thập nhị thức cũng vậy nên tại hạ nghĩ chỉ sợ dạy cho các hạ biết cũng uổng công thôi. Không những uổng công mà còn mất thì giờ là khác.

- Lão đệ cứ yên tâm, mỗ biết nếu mỗ không thuộc hết những thế thức lên thì đâu dám đi đường tắt mà bảo lão đệ truyền thụ cho những thế dưới như thế.

- Các hạ thử diễn lại sáu thức đầu của pho Toàn Phong bát thức cho tại hạ xem.

Quái nhân dùng mũi kêu hừ một tiếng rồi bắt cành cây đó và nhét thanh kiếm vào trong ngang lưng và mồm thì khen ngợi Âu Dương Siêu rằng:

- Lão đệ, không ngờ người ít tuổi như thế mà lại có nội lực mạnh như vậy.

Âu Dương Siêu liếc mắt nhìn trộm và trong lòng đã an ủi rất nhiều, vì rõ ràng khi y bắt cành cây của mình suýt tí nữa là loạng choạng mấy bước. Y nói như vậy là để chống ngược thôi, nhưng chàng vẫn giả bộ làm như không hay biết gì cả mà đáp:

- Các hạ quá khen đấy thôi, nào bây giờ mời các hạ biểu diễn sáu thế của Toàn Phong bát thức đi.

Quái nhân hơi chần chừ một chút rồi rung động cành cây và nói tiếp:

- Lão đệ cũng hơi coi thường bốn nhân đấy.
- Xin các hạ chớ có hiểu lầm, tại hạ không có ý thử sức các hạ đâu.
- Nếu vậy lão đệ hãy đứng ra xa một chút.

Nói xong y vận hơi sức vào cánh tay phải rồi tuần tự biểu diễn sáu thức trên của Toàn Phong Bát Thức cho Âu Dương Siêu xem.

-- o O o --